

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

8. SS. Anselmi, Ivonis Carnotensis, Petri Cluniacensis, Bernardi, & Petri Cellensis postea Episcopi Carnotensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

Spiritu DEI, & totius mundi reverentiâ conservatos, ac secundum sacræ Romanæ Ecclesiæ Prædecessorum vestrorum Decreta protulistis, voto, voce & unanimitate nostrâ gladio Spiritûs Sancti persequimur, scilicet quos excommunicastis, excommunicamus, quos ab Ecclesiâ abiecitistis, abijcimus, quos anathematizastis, anathematizamus, & quos regulariter satisfaciennes vestra auctoritas & Apostolica Sedes receperit, recipiemus.

Anno DCCCLXXVI. Celebratum est in Gallijs Concilium Pontigonense, in quo Canone primo ita Patres decernunt: Ut honor Domino, & spirituali Patri nostro Johanni VIII. Universali Papa ab omnibus conservetur, & qua secundum sacrum suum ministerium Apostolicâ auctoritate decreverit, cum summa veneratione ab omnibus suscipiantur, & debita illis reverentia in omnibus conservetur.

Anno DCCCLXXXII. Obijt Hincmarus Archiepiscopus Rhemenfis, qui licet Romæ infestus, non potuit tamen non cedere veritati; sic enim de auctoritate Romani Pontificis loquitur in epistola ad Nicolaum I. In omnibus dubijs vel obscuris, qua ad rectæ fidei tenorem, vel pietatis dogmata pertinent, sancta Romana Ecclesia, ut omnium Ecclesiarum Mater & Magistra, nutrix ac doctrix est consulenda, & ejus salutaria monita sunt tenenda; unde quoniam sicut B. Innocentius ad Decentium Eugubinum Episcopum scribit, manifestum est, in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam, atque Siciliam, Insulasque interjacentes nullam instituisse Ecclesiam, nisi eos, quos Venerabilis Petrus aut ejus successores constituerunt Sacerdotes; oportet hoc sequi, quod Romana tenet Ecclesia, ne dum peregrinis institutionibus studeant, caput institutionum videantur amittere. Idem in libro de Prædestinatione contra Godescalcum cap. 4. Sequimur autem, quod Catholica & Apostolica nos docet sancta Romana Ecclesia, qua in fide nos genuit. Idem Hincmarus præfatione ad Nicolaum I. PP. Nèque enim fas est, ut absque Vicario DEI, absque Clavigero Cæli, absque curru & auriga spiritualis Israël, absque Universalitatis Pontificis, absque singulari Pastore, absque Unico Papa, absque omnium Arbitro aliquid consummetur, aut divulgetur: Tu enim tenes claves David. Tu accepisti claves scientiæ. In arca quippe pectoris tui, arca Testamenti & manna cælestis saporis requiescant. Tu enim, quod ligas, nemo solvit, quod solvis, nemo ligat; qui aperis, & nemo claudit, claudis & nemo aperit. Vicem namque in terris possides DEI.

VIII. Anno MCIX. Moritur S. Anselmus ex Abbate Beccensi (qui locus est in Normandia Galliæ provincia) postea Archiepiscopus Can-

Cantuariensis libro de Incarnatione Verbi Urbanum II. ita alloquitur: *Quoniam Divina providentia Vestram elegit sanctitatem, cui vitam & fidem Christianam custodiendam, & Ecclesiam regendam committeret, ad nullum alium rectius refertur, si quid contra Catholicam fidem oritur in Ecclesia, ut ejus auctoritate corrigatur; nec ulli alij tutius, si quid contra errorem responderetur, consulitur, ut ejus prudentiâ examinetur. Et epistolâ 73. ad Paschalem II. PP. Non timeo exilium, non paupertatem, non tormenta, non mortem, quia ad hæc omnia DEO confortante paratum est cor meum, pro Apostolica Sedis Obedientiâ, & matris meæ Ecclesiæ Christi libertate, certitudinem tantum quero, ut sciam absque ambiguitate, quid auctoritate vestrâ tenere debeam.*

Anno MCXIV. Obijt Ivo Carnotensis. Isepistolâ 8. ad Richerium Senonensem Archiepiscopum: *Dicitis me Sedem Gaufridi invasisse, in quo contra Sedem Apostolicam caput erigitis, cujus judicij & constitutionibus obviare pland est heretica pravitas notam incurere.*

Anno MCXL. Floruit venerabilis Petrus Cluniacensis; islib. 4. epistolâ 43. ita Innocentium II. alloquitur: *Spiritus Consilij, qui ubi vult spirat, qui per vos Ecclesiæ suæ per totum Orbem diffuse assidue consulit.*

Anno MCXL. Sex Galliarum Episcopi ad Innocentium II. epistolam scribunt (quæ est inter epistolas S. Bernardi 370.) in hæc verba: *Nulli dubium est, quod ea, quæ Apostolicâ firmantur auctoritate, rata semper existunt, nec alicujus deinceps mutari possunt cavillatione, vel invidiâ depravari; ea propter ad vestram Apostolicam Sedem, &c. Nota in his, eo tempore ne quidem in Gallijs de Pontificis Infallibilitate dubitatum esse.*

Anno MCLIII. Obijt S. Bernardus clarissimum Galliæ & totius Ecclesiæ lumen. Isepistolâ 190. ita Innocentium II. alloquitur. *Oportet ad Vestrum afferrî apostolatum pericula quæq; & scandala emergentia in Regno DEI, ea præsertim, quæ de fide contingunt. Dignum namque arbitror ibi potissimum resarciri damna fidei, ubi non possit fides sentire defectum; hæc quippe hujus prærogativa Sedis; cui enim alteri aliquando dictum est: ego pro te rogavi, ut non deficiat fides tua?*

Anno MCLXXXVII. Obijt Petrus Cellensis, Episcopus postea Carnotensis, qui epistolâ 3. Romanum Pontificem appellat: *Petrum radicatum & fundatum in montibus Sanctarum auctoritatum, & in medio, ubi Mater Ecclesiæ nidificat, in foraminibus Petreæ, & in cavernis maceræ: ad voces Rotarum, quæ in se habent spirituum vitæ, securus sequor, quia facies Leonis præcedit.*

ait, ne aliquid noceat: facies hominis, ne aliquid decipiat: facies vituli, ne vanitatis aliquid subripiat: facies Aquila, ne aliquid dubietatis remaneat, vel tarditatis prepediat. Regula veritatis tornavit rotas istas in circuitu, & orbe veritatis aeternae; tanta auctoritatis, ut nullius ditioni subiaceat: tanta maturitatis, ut nunquam vultum Deificum deponat; tanta certitudinis, ut nulla mutatio, aut vicissitudinis obumbratio in eam incurrat.

IX. Anno MCCXLV. Concilium Lugdunense primum, in quo flos Gallicani Sacerdotij, habitum est. Id verò Pontificum infallibilitatem insigni testimonio his verbis probavit: *Pro humani Redemptione Generis DEI Filius JESUS Christus, ne gregem sui pretio sanguinis redemptum post Resurrectionem ad Patrem absque Pastore desereret, ipsius curam B. Petro (ut suae stabilitate fidei ceteros in Christiana Religione firmaret, eorumque mentes ad salutis opera suae accenderet devotionis ardore) commisit.*

Anno MCCLXXIV. Convenit Concilium Lugdunense secundum, in quo iterum infallibilitas Pontificia egregie confirmata, sic enim Patres, quorum praecipua pars Galli, loquuntur: *Fideli ac devoti confessione profiteamur, quod Spiritus Sanctus aeternaliter ex Patre & Filio tanquam ex uno principio unica spiratione procedit. Hoc professus est, haecenus praedicavit & docuit, hoc firmiter tenet & praedicat sacrosancta Romana Ecclesia Mater omnium fidelium & Magistra. In eodem Concilio recepta est à Patribus, communique assensu probata Professio fidei Orthodoxae à Graecis his verbis, quae infallibilitati manifestè suffragantur, expressa: Ipsa quoque sancta Romana Ecclesia summum & plenum Primatum & Principatum super Universam Ecclesiam Catholicam obtinet, quem se ab ipso Domino in B. Petro Apostolorum Principe, sive Vertice, cujus Romanus Pontifex est successor cum potestatis plenitudine, recepisse veraciter, & humiliter recognoscit, & sicut praeter ceteris fidei veritatem tenetur defendere, sic & si qua de fide suborta fuerint quaestiones, suo debent judicio desiniri. Potuitne clariùs, majorique Gallorum consensu Infallibilitas Romana commendari? aut Concilium pateretur privilegium causas fidei decidendi se vidente ad Pontificem Romanum transferri, si crederet illud non Pontifici, sed Concilio datum esse?*

Anno MCCLXXIV. Obijt S. Thomas Aquinas clarissimum totius Ecclesiae ac praesertim Galliae Lumen, atque à vitio adulandi longissimè remotus. Hic verò tam sanctus, tam magnus Doctor, & cui Gallia parem non habuit, Pontificiae infallibilitati omnium clarissimè